

חבורת זֶהב"י

שְׁמִי רוּתִי.

אֲנִי גֵרָה בִּירוּשָׁלַיִם בְּרָחוֹב שְׁמוּאֵל הַנָּבִיא.

מִי שֶׁמְכִיר אֶת הָרָחוֹב הַזֶּה, יוֹדֵעַ שֶׁמִּדְּבַר בְּרָחוֹב סוֹאֵן
מָאָד. בְּמִשְׁךְ כָּל שָׁעוֹת הַיּוֹם נוֹסְעוֹת בּוֹ מְכוֹנִיּוֹת וּמִשְׁאֲיּוֹת,
לְפַעֲמִים בְּמַהֲירוֹת גְּדוֹלָה הַמְּסַכֶּנֶת אֶת כָּלֶם.

לֹא רַק הַמַּהֲירוֹת מְסַכֶּנֶת. גַּם הָעֶשֶׂן שֶׁהַמְּכוֹנִיּוֹת
וְהָאוֹטוֹבּוֹסִים פּוֹלְטִים מְסַכֵּן אֶת בְּרִיאוֹת הָעוֹבְרִים וְהַשָּׁבִים
וְאֵת דִּירֵי הָרָחוֹב. פֶּעַם לְקַחָה אוֹתִי אִמִּי אֶל הַמֶּרְפֶּסֶת וְהִרְאָתָהּ
לִי אֶת הַתָּרִיס הַסָּגוּר. הוּא הָיָה שָׁחַר מְפִיחַ. הִיא נָטְלָה מִגֵּב,
הִסִּירָה אֶת הַפִּיחַ וְאָסְפָה אוֹתוֹ לְתוֹךְ גִּיגִית. הִיָּתָה שָׁם כַּמוֹת
גְּדוֹלָה. הִיא נָתְנָה לִי לְהִסְתַּכֵּל וְאָמְרָה: "לִפְנֵי שָׁבוּעַ נָקִיתִי אֶת
הַתָּרִיס, אָבַל הַפִּיחַ מִהַמְּכוֹנִיּוֹת שָׁב וְכָסָה אוֹתוֹ. תְּבִינִי, רוּתִי,
אֶת הַכַּמוֹת הַזֶּה אֲבֹא וְאֲנִי וְאֵת וְכָלֶם נוֹשְׁמִים בְּמִשְׁךְ שָׁבוּעַ."

הסתכלתי על הפיח ומיד התחלתי להשתעל. לא יודעת
למה.

"מילא הפיח, אמרה אמי, "זה דבר קטן לעמת הסכנה
היומיומית שנשקפת לכל מי שעובר בכביש המסכן הזה.
תראי, תראי איזה מטרח..."

רכב מסוג סוברו עבר בדיוק מתחתנו, השתחל בין שני
אוטובוסים, עקף בפראות ג'יפ שעצר לפני מעבר חציה,
וכמעט דרס שתי ילדות שבדיוק אז עברו את הכביש.

"את ראת את זה?" שאלה אמי, "זה קורה כמעט כל חצי
שעה. נסי נסים קורים כאן. אני מזהירה אותך לא לעבר את
הכביש הזה בלי מירה המעבירה."

"אבל אמא, את יודעת שמירה המעבירה היא חוטפת. אני
פוחדת ממנה."

"מירה המעבירה" היא אשה מבגרת, מוזרה ולבושת
בגדים משונים, שנמצאת כל יום בבקר ובצהריים ליד מעבר
החציה המרכזי בכביש, ומציעה לילדים ולילדות לעזור להם

לעבר את הכביש. בדרך כלל ילדים מתחמקים מ"מירה המעבירה", בגלל השם הנוסף שיצא לה: "החוטפת".

השם הזה דבק בה, משום שהיא מנסה להתגדר עם ילדים גם אם הם לא כל כך רוצים להתגדר איתה.

היא נוהגת לשאל את הילדים היכן הם גרים, מתי נולדו, ומי הם ההורים שלהם. בדרך כלל היא אינה מקבלת תשובות, כי הילדים שומעים את השאלות שלה ובורחים.

איש לא ידע היכן מתגוררת "מירה המעבירה". מה שברור הוא, שהיא אינה מתגוררת אצלנו בשכונה.

פעם עקבו אחריה מספר ילדים וגלו שהיא עולה בכל יום על אוטובוס לחולון. הכל מסכימים שיש משהו חשוד ומוזר באשה שמגיעה בכל יום מחולון כדי להעביר ילדים בכביש בעיר אחרת לגמרי.

מיכאל מהמכלת יודע לספר על היום הראשון שראה אותה:

"היא ירדה מאיזה אוטובוס והחלה לרוץ כמו מטרפת.

נראה היה כאלו היא מחפשת משהו. האנשים ברחו מפניה, והיא רצה וחיפשה בחדרי המדרגות, צלצלה בפעמוני הדלתות. כלם היו מבהלים מהאשה הזאת והזמינו את המשטרה. השוטרים הצליחו להתגבר עליה ולהכניס אותה לניידת, אבל את הצעקות שלה שמעה כל השכונה. היא צרחת: 'אני אמצא אותה!!!' אני אבוא לכאן כל יום, ותראו שבסוף אמצא אותה ואקח אותה אלי!!!' ומאז באמת היא מגיעה בכל יום ומחפשת מישהי. כמה פעמים הזמנו את המשטרה.

יש משהו מפחיד במירה המעבירה. אני חושבת שאלה בעקר העיניים. יש לה עיניים ירקנות ויוקדות, והיא מביטה בילדות בצורה מוזרה מאוד מאוד. העיניים שלה מפחידות גם את הנהגים שמסרבים לעצר, מה עוד שהיא צועקת צעקות כאלה, שכל יצור נחרד מהן.

רבים מבני השכונה מדאגים בכל הנוגע ל"מירה המעבירה", ובקרב הילדים פשוטו שמועות משמועות שונות על מעלליה. אמרו שהיא היתה שודדת וישבה בכלא; אמרו

שְׁמִדֵי פֶעַם הָיָא לִוְקַחַת אֶתָּה יִלְדָּה וְשׁוּב הַהוּרִים שְׁלָה אֵינָם
רוֹאִים אוֹתָהּ; כָּל מִינֵי דְבָרִים אָמְרוּ עָלֶיהָ - וּמִרָה הַמַּעֲבִירָה
מִמְשִׁיכָה לָבוֹא, לְנִסּוֹת לְהַעֲבִיר אֶת הַיְלָדִים כְּבִישׁ, וּבִדְרוֹךְ
לְשָׂאֵל אוֹתָם כָּל מִינֵי שְׁאֵלוֹת עַל הַחַיִּים שְׁלָהֶם.

כְּאֲשֶׁר רָאִתָּה מִרָה הַמַּעֲבִירָה שְׁיִלְדִים לֹא כָּל כָּף מִסְכִּימִים
לַעֲבֹר אֶתָּה כְּבִישׁ - הִיא הִחֲלָה לַעֲבֹד בְּשִׁטָּה אַחֲרֵת לַחֲלוּטִין.
הִיא אֵינָה מַעֲבִירָה בֵּיד, אֶלָּא נִכְנָסֶת לְאַמְצַע הַכְּבִישׁ וְעוֹצֶרֶת
אֶת הַתְּנוּעָה בְּגוּפָהּ, כְּדֵי שֶׁכָּל הַיְלָדִים הַמַּצְטוּפְפִים עַל
הַמְדְרָכָה יוּכְלוּ לַעֲבֹר.

הַשִּׁטָּה הַזֹּאת שֶׁל מִרָה הַמַּעֲבִירָה גוֹרֶמֶת מֵהוּמוֹת גְּדוּלוֹת
בְּרָחוֹב. שׁוּם נְהָג אֵינּוּ אוֹהֵב שְׁנִכְנָסִים לוֹ לִפְנֵי הַמְּכוּנִית,
בְּמִיחָד נְהָגִים חֲסָרֵי נִימוּס, שֶׁלֹּא יַעֲצְרוּ לְעוֹלָם אֶפְלוּ לִילְדָּה
קִטְנָה שְׁמַתְחַנֶּנֶת חֲצִי שְׁעָה שְׁיַעֲצְרוּ לָהּ.

רַב הַנְּהָגִים מְתַרְגְּזִים בְּשִׁקֵּט, אֲבָל יֵשׁ כְּאֵלֶּה שְׁצוּפִּים
לְמִירָה אוֹ צוּעִקִים עָלֶיהָ, וְאִזּוּ... הֶרְחוּב הוֹפֵךְ לְקֶרֶס. מִירָה
חוֹסֶמֶת אֶת הֶרְחוּב לְמִשְׁךְ רַבֵּעַ שְׁעָה, וְעַד שֶׁהַמְשָׁטָה לֹא
מִגִּיעָה - הִיא לֹא זָזָה מִשָּׁם. בֵּינָתִים הִיא מִתְחִילָה לְנָאֵם בְּכָל

מיני שפות נגד הנהגים שמסכנים את חיי הילדים, נהגים
יוצאים מהרכבים ומנסים לשכנע אותה לזוז - אך היא בשלה.

כאשר מירה אינה צועקת על נהגים - היא צועקת על
הילדים הרבים, שאין להם סבלנות לחכות שתעצר בשבילם
את התנועה, והם עוברים סתם כך. יש הרבה ילדים כאלה -
ואני ביניהם. היא מתחילה לצעק עלינו, וזה לפעמים מפחיד
ולפעמים מצחיק - ובדרך כלל שניהם יחד.

היו תקופות שהייתי מתחננת להורים שלי לעבר דירה
לשכונה אחרת. מעולם לא השלמתי עם כך, שאלפי כלי רכב
עוברים ליד החלון שלי וליד המדרכה שלי בלי להתחשב בי,
בשעות השנה שלי, באויר שאני צריכה לנשם, ונהכי חשוב - בלי
להתחשב בזכות שלי ושל משפחתי להיות בריאים ושלמים. הם
אינם מתחשבים בזכותנו לא להבהל ממכוניות הנוסעות
בפראות ולא להדרס תחת גלגלי מכונית, כפי שקרה כאן ברחוב
הגדול והארץ שלנו עשרות פעמים בשנים האחרונות; בזכותנו
לחיות ולא למות חס ושלום, כפי שקרה למיכאל ז"ל בן השבע,

שֶׁחָלַל לַחֲצוֹת כְּבִישׁ (אֲמַנָּם בְּלִי מַעֲבַר חֲצִיָּה) וּמְכוֹנִית פִּגְעָה בּוֹ
וְהִרְגָּה אוֹתוֹ בַּמָּקוֹם, וּכְמוֹ שִׁירָה ז"ל שִׁיְצָאָה מֵאַחֲרֵי רֶכֶב חוֹנָה
וְקָרָה לָּהּ אוֹתוֹ דְּבָר, וּכְמוֹ יוֹנִי ז"ל שֶׁנִּסְעַ בְּאוֹפָנִים בְּלִילָה עַל
הַכְּבִישׁ וּמִשְׁאִית פָּשוּט לֹא הִבְחִינָה בּוֹ.

אֲנִי חוֹשֶׁבֶת לֹא פַעַם, שֶׁמִּשּׁוֹם שְׂאֲנִי גֵרָה בְּרָחוּב הַזֶּה,
כְּמוֹת הָעֶצֶב שִׁישׁ בִּי גְדוֹלָה פִּי כְּמָה מֵאֶצֶל יְלָדִים אֲחֵרִים. כִּי
רַב הַיְלָדִים אֵינָם נִפְגָּשִׁים מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ עִם פְּצִיעוֹת, וּבּוֹדָאִי
לֹא עִם מְקַרֵּי מוֹת. אֲנִי מֵאֲחֻלַּת לְכָל הַיְלָדִים שֶׁלֹּא יִגִּיעוּ לְמִצָּב
שָׁבוּ יֶלֶד אוֹ יִלְדָּה שֶׁהֵם הִפִּירוּ, נִפְצָעִים פֶּתְאוּם אוֹ נִפְטָרִים.

מִצֵּד שֵׁנִי, יֵשׁ לִי דְבָר שְׂאִין לְאַחֲרִים - וְהוּא מִדַּת הַזְּהִירוֹת.
אֲנִי לְפָחוֹת מוֹדַעַת לְסַפֵּנָה וְגַם יוֹדַעַת לְהַזְהִיר מִמָּנָה, וְאֵלּוּ
לִי יְלָדִים שְׂגָרִים בַּמְּקוֹמוֹת שְׁקֵטִים יוֹתֵר, אֵין שׁוֹם מִשָּׁג עַד כְּמָה
כְּבִישׁ יָכוֹל לִהְיוֹת מְסַפֵּן, וְכְמָה צָרִיךְ לְהִקְפִּיד עַל זְהִירוֹת
בְּדֶרֶכִים.

הָאֵמֶת הִיא, שֶׁלֹּא רַק אֵלֶּה שְׂגָרִים בַּמְּקוֹמוֹת שְׁקֵטִים אֵינָם
מוֹדַעִים לְסַפֵּנָה. גַּם הַיְלָדִים שְׂגָרִים בְּבִנְיָנִים מוֹלָנוּ, בְּצִדּוֹ הָאֲחֵר
שֶׁל הַכְּבִישׁ, אֵינָם מוֹדַעִים כְּמוֹנוֹ לְסַפֵּנוֹת.

מדוע? משום שאֲנחנו צִרִיכִים לַעֲבֹר אֶת הַכְּבִישׁ כְּדֵי
לָלֶכֶת לְבֵית הַסֵּפֶר וּלְמַרְכֵּז הָעִיר, וְאֵלּוּ הֵם כְּבֹר נִמְצָאִים בְּצֶד
הֵהוּא וְעוֹבְרִים אֶת הַכְּבִישׁ רַק כְּאֲשֶׁר הֵם רוֹצִים לְהִגִּיעַ לְבִנְיָנִים
שֶׁלָנוּ.

ובְּאַמֶּת, כְּאֲשֶׁר הֵם עוֹשִׂים זֹאת, נִתֵּן לִרְאוֹת אֶת חֶסֶר
הַזְהִירוֹת שֶׁלָהֶם. הֵם יוֹצְאִים בְּרִיצָה מְאַחֲרֵי מִשְׁאִיֹּת חוֹנוֹת -
דָּבָר שֶׁהוּא מִמֶּשׁ מְסַכֵּן. הֵם רָצִים אַחֲרֵי כְדוֹר שֶׁנִּפְּלָה לָהֶם אֶל
הַכְּבִישׁ. הֵם אֵינָם מְקַפִּידִים לְחֻצוֹת בְּמַעֲבַר חֲצִיָּה. הֵם אֵינָם
מְקַפִּידִים לְהַבִּיט שְׂמאלָהּ, יְמִינָהּ וּשְׂמאלָהּ לִפְנֵי חֲצִיָּה.

יוֹם אֶחָד עֲמַדְתִּי יַחַד עִם כַּמָּה מִחֲבֵרוֹתִי עַל שְׂפַת הַמְּדִרְכָּה
וְהִתְנַחֵנוּ זְמַן רַב עַד שִׁיּוֹאִיל אֶחָד הִנָּהֲגִים בְּטוֹבוֹ לְאַפְשֵׁר לָנוּ
אֶת הַמַּעֲבָר.

עֲמַדְנוּ שָׁם אוֹלֵי עֶשֶׂר דִּקּוֹת, וְאִזּוּ הוּפִיעוּ מֵהֵצֵד הַשְּׁנִי
מִסֵּפֶר בְּנוֹת מִהַבְּנִינִים שְׂמֻמּוֹל. בְּלִי לַחֲשֹׁב הַרְבֵּה הֵן יָרְדוּ
לְכְבִישׁ. מִסֵּפֶר מְכוּנִיּוֹת עֲצָרוּ בַּחֲרִיקָה, וְהֵן עָבְרוּ אֶת הַכְּבִישׁ,
צוּחֲקוֹת לְעִבְרָנוּ וְאוֹמְרוֹת: "חֲבוּרַת הַפְּחָדְנִיּוֹת".

מרב תדהמה נשאֵרנו על המקום ולא נצלנו את האפשרות
שנוצרה לעבר. המכוניות שבו לנסע, ואנו נשאֵרנו מבישות
בצד שלנו, חשופות לצחוקן וללעגן של הבנות. "תראו איזו
חבורת פחדניות אתן, אפלו כשהכביש יהיה ריק אתן תפחדנה
שהעמודים ידרסו אתכן."

"עדיף לפחד מאשר להיות פזיז."

"חבורת הפחדניות!"

"חבורת הפזיזות!"

"חבורת...."

מפאן ואילך נוצרו ברחוב שתי חבורות, שכל אחת מהן
התגדרה באחרת וכנתה אותה בשמות. היום, כשאני חושבת
על זה, אני יודעת ששתי החבורות גם יחד היו קטנוניות, אך
אז היינו שקועות בריב מכדי להבחין בכך.

הריב הזה הוליד תופעה מסכנת ומפחידה מאד. בנות
חבורת הפזיזות, שרצו להוכיח את "גבורתן" ולצחק על
פחדנותנו, החלו להסתפן מאד במעבר בכביש. הן היו יורדות

אל שַׁפַּת הַכְּבִישׁ וּמִתְקַדְמוֹת בְּתִקְנָה שֶׁהַמְּכוֹנִיּוֹת יַעֲצְרוּ לְכַבּוֹדָן.
לְפַעֲמִים הָיוּ הַמְּכוֹנִיּוֹת עוֹשׂוֹת זֹאת בַּחֲרִיקַת בְּלָמִים, וְלְפַעֲמִים
הֵן הָיוּ חוֹלְפוֹת וְכַמְעַט דּוֹרְסוֹת אֶת הַיְלָדוֹת הַבְּלָתִי זֶהִירוֹת.
אָמָּא שְׁלִי, שֶׁהִסְתַּכְּלָה מִהֶמְרָפֶּסֶת, אָמְרָה לִי: "אֲנִי מְרִיחָה
אֶסוֹן," וְלֹאֲמָא שְׁלִי יֵשׁ חוֹשׁ רִיחַ.

כְּתִבְתִּי פֶתֶק בְּכֶתֶב יָד יָפָה: "הוֹרִים יְקָרִים, חַיֵּי יְלָדֵיכֶם
בְּסִכְנָה! אָנָּא, חֲנֹכוּ אוֹתָם לְזֶהִירוֹת בְּדַרְכֵיכֶם."

תוֹךְ שָׁעָה נִתְּלַשׁ הַפֶּתֶק.

כַּעֲבֹר שְׁעָתִים הָיָה אֶצְלָנוּ פֶתֶק בְּזוֹ הַלְשׁוֹן:

"אָנוּ, הַשְּׂכָנוֹת מַעֲבֵר לְכָבִישׁ, מִבְּקָשׁוֹת מַחְבוּרַת
הַפְּחָדְנִיּוֹת לְהַפְסִיק לְהַטְרִיד אוֹתָנוּ בְּאִזְהָרוֹת לְמִינִיהֶן.
אָנוּ נִחָצָה אֶת הַכְּבִישׁ בַּמָּקוֹם, בְּזִמְן וּבְדֶרֶךְ שִׁירָאוֹ לָנוּ."
עַל הַחֲתוּם,
חֲבוּרַת "הַפְּזִיזוֹת".

בְּשֻׁלְבַּ מְסָיִם פָּשוּט הַפְּסָקָנוּ לְהַעֲרִיר לָהֶן, מִשׁוֹם שֶׁרָאִינוּ
שֶׁהֵן מְנַסּוֹת לַעֲשׂוֹת "דּוֹקָא". אָבָּא שְׁלִי אָמַר לִי, שֶׁכָּשֶׁם שֶׁמִּצָּחָה

לומר דבר הנשמע, כך מצוה שלא לומר דבר שאינו נשמע.
אנו המשכנו להזהר, והן - להסתכן.

מובן שהתנהגותן משכה את תשומת לבן של "מירה
המעבירה", והיא כדרכה החלה להרים עליהן את קולה.
התוצאה הייתה, שחבורת הפזיזות הוסיפה חטא על פשע
והחלה להתחצף ולפגוע ב"מירה המעבירה".

המציאות הזאת נקטעה יום אחד בפתאומיות.

איטה, אחת מחבורת הפזיזות, עברה את הכביש כדרכה,
בלי לחכות יותר מדי. היא רק לא ידעה, שאחותה זיהבי,
שראתה כמה קל לחצות כביש, החליטה לעשות כמותה. היא
עמדה במעבר החציה מתוך פונה לעבר. מכונית התקרבה,
וזיהבי החליטה לעשות מה שעשתה אחותה - לצאת אל
הכביש באטיות, כדי להראות את עצמה לנהג ולגרם לו לעצר.

אלא שהנהג נסע פנראה מהר מדי, וחשב מן הסתם
שהילדה תמתין ולא תעבר. הוא לא האט בהגיעו למעבר

החציה, ורק כאשר הבחין שהילדה עוברת בכל זאת - נסה לעצור בחריקת בלמים. לשוא.

את החבטה שמעה כל השכונה.

עשרות מדירי הרחוב יצאו אל החלונות, וכלם ראו שני דברים: זהבי מוטלת על הפכיש, ומכונית בצבע תכלת מתרחקת מהמקום.

הנהג ברח. הוא לא עצר להושיט עזרה ואפלו לא התעניין במצבה של זהבי. הוא פשוט פגע וברח.

בתוך דקות ספורות הייתה כל השכונה מסביב לזהבי, המוטלת ללא נוע על הפכיש. אנשי הצלה הגיעו במהירות והחלו לטפל בה. כלם היו במתח. לפי עצמת המכה, איש לא האמין שהיא תשאר בחיים. גם אנשי ההצלה נראו מדאגים מאוד. זהבי העלתה על האמבולנס, שהתרחק מהמקום ביללת צופרים. המבגרים התפזרו אט אט, ואנחנו הילדות נשארו על המדרכה, בוכות וכאובות.

זה היה רק ענין של זמן עד שתתחלנה לעוף באויר

האשמות. כשיש נפֿט בסביבה, כל שצריך הוא רק ניצוץ. נירה,
שכנתי לבנין, סננה לעבר ציפי את צמד המלים "חבורת
הפזיזות".

והמהומה החלה.

"תתבישי לך! את מנסה להאשים אותנו?" אמרה ציפי.

"לא, רק הזכרתי את שם החבורה שלך".

"מה הקשר בכלל? עוד מעט תגיד שבללנו זהבי
נדרסה."

"למה עוד מעט? הנה אני אומרת לך בפרוש: בגללכן.
רק בגללכן זהבי נדרסה."

"איך את מעזה לומר כך?"

"איך אני מעזה, את שואלת? מפני שאתן העזתן בחדש
האחרון! העזתן לרוץ לכביש, העזתן לעבר שלא במעבר
חציה, העזתן לא להסתפל ימינה ושמאלה. העזתן והעזתן
והעזתן. אז הנה הגיע תורי להעז ולומר לך: אתן, אתן
אשמות! ואם תנסו להכחיש את זה, אז הנה..." נירה

הוציאה את הפתק שתלו רק יומים קדם לכן בכניסת הבנין
שלנו:

"אנו, השכנות מעבר לכביש, מבקשות מחבורת
הפחדניות להפסיק להטריד אותנו באזהרות למיניהן.
אנו נחצה את הכביש במקום, בזמן ובדרך שיראו לנו.
על החתום,
"חבורת הפזיזות".

"זוהי הוכחה שחר על גבי לבן, אמרה נירה. "נדמה לי
שגם המשטרה תמצא בזה ענין, הוסיפה ואמרה בארסיות.
שקט מתוח השתרר. כלנו היינו בהלם מהמלים הישירות
והחרופות. מספר שניות חלפו, ואז הגיע ה"בום". כלנו
התחלנו לצווח זו על זו, עד שכל דרי הרחוב הוציאו שוב
ראשיהם מהחלונות, מחשש שמא ארע עוד אסון.

"את לא תאשימי!"

"אני בן ועוד איך..."

"את ממש שמחה שהיא נדרסה..."

"לא, אני רוצה למנע את הדריסה הבאה..."

"אל תטיפי לנו מוסר!"

"באמת הפסקנו לעשות זאת - ותראו את התוצאות!"

את המהומה הפסיקה רק מהומה אחרת. אמבולנס נוסף הגיע למקום. לא הבנו מדוע. הוא נעצר במרחק רב מאתנו, בצדו השני של הכביש. חצינו אותו בזירות, וראינו התגודדות נוספת. לא הבנו מה קורה. נדחקנו אל מרכז המעגל, וראינו את "מירה המעבירה" שוכבת ללא נוע על הרצפה בקומת העמודים של הבנין.

אחת השכנות ספרה מה ארע: "מירה ראתה את התאונה והחלה להתנהג באפן מוזר. היא לא הרגיש טוב. נתתי לה מים והצעתי לה להזמין אמבולנס. היא סרבה, ופתאום נפלה והתעלפה."

החובשים טפלו בה, הצמידו לה אינפוזיה ולאחר מכן העלו אותה על האמבולנס - שיצא לכוון בית החולים.

נירה העיפה מבט משמעותי לכוון של ציפי ואמרה:

"אולי תשאלו את עצמכן מדוע היא התמוטטה? גם זה קרה
סתם ככה במקרה?"

ושוב חדשנו את מלחמת המלים והצנחות. לא שמענו זו
את זו. לכל אחת היה מה לצות.

ופתאום ראינו את איטה מתקרבת בצעדים מהירים
וזועקת: "דיייי !!!!"

השתתקנו בבהלה.

איטה דברה בקול בוכים: "ההורים שלי התקשרו מבית
החולים. אחותי זהבי נאבקה על חייה, כן הם אמרו, ואני מבינה
מזה שהיא עלולה למות. הם אמרו עוד כמה דברים, אבל אני
לא שמעתי בגלל הצעקות שלך. מה אתן עושות?" איטה פרצה
בבכי. "כעת צריך לומר תהלים ולא לריב. מה יקרה אם זהבי
תמות? אני לא אסלח לעצמי כל החיים, החלה ליבב.

התבישנו בעצמנו. התחלנו להרגיע ולנחם את איטה
שהיא אינה אשמה ושהבי תהיה בריאה, ואיכשהו התפזרנו
אט אט לבתים.

למחרת נודע לנו, כי זהבי נמצאת בבית החולים ללא הכרה וכי מצבה קשה מאוד.

גם המצב ברחוב היה קשה מאוד. הרחוב כמו נחצה לשני חלקים של שנאה ועוינות. אמנם המריבות פסקו, אך תחתייהן הגיע גל של קר והתעלמות. הקשר בין שני צדי הרחוב נפסק לחלוטין, וגם אם נסתה מישהי לדבר עם האחרת - היא נכנעה מהר מאוד למבטי הזעם של קבוצתה.

רק איטה היתה מחוץ למריבה. גם משום שכלנו רחמנו עליה, וגם משום שהיא היתה מקור המידע היחיד שלנו בקשר לזהבי.

הימים חלפו. זהבי אמנם יצאה מכלל סכנה, אך הרופאים אמרו שהיא צריכה לעבר תהליך שקום ארוך ביותר.

היא העברה לבית חולים ברעננה, בית חולים מיוחד לנפגעי ראש. "בית לוינשטיין" שמו. בית חולים זה ידוע בשל החולים הקשים שבאים בשעריו.

יום אחד הציעה חדוה (מהצד שלנו), שנלך לבקר את זהבי בבית לוינשטיין. פנינו לאיטה ובקשנו שתתאם לנו בקור

אָצַל אַחוּתָהּ. הִיא הִסְפִּימָה, וּכְבֹּר לַמַּחֲרַת קִבְעָה לָנוּ תַאֲרִיךְ
בְּקוּר.

כַּשֶּׁהֲגִיעַ הַיּוֹם, עָלִינוּ חֲמֵשׁ בָּנוֹת לְאוֹטוֹבוּס לְרַעְנָנָה. הִגַּעְנוּ
לְבִנְיָן קוֹדֵר וּמָלֵא מִרְאוֹת כּוֹאֲבִים, שְׁאָדָם מִהִישׁוּב אֵינוֹ רוֹאֶה
אוֹתָם בְּדֶרֶךְ כָּלֵל.

אָמְרוּ לָנוּ לְהִמָּתִין, וּבִינָתִים רָאִינוּ בַּחֲדָר הָאוֹרְחִים כַּמָּה
חוֹלִים בְּמַצָּב גְּרוּעַ מְאֹד. הִקְשַׁכְנוּ לְשִׁיחוֹת, וְהִכְנוּ בְּגָלֵל מָה
הֲגִיעַ כָּל אֶחָד מֵהֶם לְבֵית הַחוֹלִים.

אֶחָד בְּשֵׁם רוֹנִי נָסַע עִם אָבִיו בְּרֶכֶב - וְלֹא הָיָה חֲגוּר. הִנָּהֵג
עָצָר בַּפְּתָאוּמִיּוֹת, וְרוֹנִי נִזְרַק קְדִימָה אֶל הַשֶּׁמֶשֶׁה.

אַחַת בְּשֵׁם נָצָה יֵצְאָה מֵאַחֲוָרִי מִשְׁאִית חוֹנָה, וְרוֹכֵב
אוֹפִנּוֹעַ הָעִיף אוֹתָהּ.

אִישׁ בְּשֵׁם מֵאִיר נָסַע בְּאוֹפָנִים בְּלִי מַחְזִיר-אוֹר.

כָּל אֵלֶּה אָבְדוּ בְּרִגַע אֶחָד אֶת בְּרִיאוֹתָם, וְכַעַת יֵצְטָרְכוּ
לְכַלּוֹת אֶת שְׁאֵרֵית חַיֵּיהֶם בְּנִכּוֹת קֶשֶׁה, תְּלוּיִים בַּחֲסָדֵי אַחֲרִים.
זֶה הָיָה כָּל כֶּךָ עָצוּב, שְׁמִמָּשׁ הַתְּחַרְטָנוּ שֶׁהִגַּעְנוּ.

וּפִתְאוּם נִפְתְּחָה הַדֶּלֶת, וְאַרְבַּע בָּנוֹת יֵצְאוּ מִהַמְּחִלָּקָה. הָיוּ
 אֵלֶּה הַבָּנוֹת מֵצֵדוֹ הַשֵּׁנִי שֶׁל הָרְחוּב. אֵיטָה הִיְתָה אֶתֶן.
 נֶעְמְדְנוּ אֵלֶּה מוֹל אֵלֶּה. לֹא יָדַעְנוּ מָה לוֹמַר. צִיפִי סָנְנָה
 אֵלֵינוּ: "מָה אֶתֶן מְחַפְּשׁוֹת כָּאֵן? בָּאתֶן לְהַתְגַּרוֹת גַּם בְּזֶהְבִי?
 מוֹטֵב שְׁתִּלְכוּ."

אֵיטָה נִסְתָּה לְהַרְגִיעַ אוֹתָהּ, אֶךְ צִיפִי, שֶׁהִיְתָה פְּגוּעָה
 מִהַמְּפָגֶשׁ הַקּוֹדֵם, הִמְשִׁיכָה לִירוֹת בָּנוּ אֵשׁ וְזִיקִים.
 שׁוּב הִיְתָה נִירָה זֹו שֶׁמִּצָּאָה אֶת הַמְּלִים: "עַם כָּל הַכְּבוֹד
 לָכֵן, אֶתֶן לֹא הַחֲבֵרוֹת הַבִּלְעָדִיּוֹת שֶׁל זֶהְבִי, אֶתֶן אוֹלֵי הָאֲשָׁמוֹת
 הַבִּלְעָדִיּוֹת בְּמָה שֶׁקָּרָה לָהּ. אִזְ סוּרוּ מִדְּרַכְנוּ וְתִנּוּ לָנוּ לְבַקֵּר
 אוֹתָהּ."

אַרְבַּע הַיְלָדוֹת נֶעְמְדוּ כְּחוֹמָה: "אֶתֶן לֹא תִכְנָסוּ אֵלֶיהָ."

"בָּ אָ מָ ת ???"

"בָּ אָ מָ ת !!!"

לְחֻשְׁתִּי לְחֲבֵרוֹתִי: "נִרְאָה לִי שֶׁיֵּשׁ כָּאֵן דֶּלֶת צְדָדִית,
 שֶׁמִּמֶּנָּה נוֹכֵל לְהַגִּיעַ לְמַחְלָקָה." אַחַת שְׁתֵּים שְׁלֹשׁ, וְ...הוֹפ -
 רָצְנוּ לְעֵבֶר הַדֶּלֶת.

הן רצו אחרינו.

התנהגנו כמו טפשות, אך מה לעשות, ילדות מתנהגות כך לעתים. רצנו במסדרון, אני בראש. "נראה לי, שאם נגיע עד הסוף ונפנה ימינה, נגיע למחלקה של זהבי," אמרתי, מסתמכת על חוש הכוון שלי.

הגענו חמשתנו לדלת בסוף המסדרון. "תפתחי כבר, הפזיזות בעקבותינו," זעקו חברותי.

סובבתי את ידית הדלת, וחמשתנו התפרצנו פנימה. ארבע האחרות התפרצו אחרינו. רק כאשר עברנו כלנו את סף הדלת, ראינו שהגענו לחדר רגיל בבית החולים ולא למעבר כפי שחשבתי.

על המטה שכבה נערה. פניה היו חלקים ויפים. היא לא נראתה חולה כלל. עיניה הגדולות היו פקוחות, אך ללא כל הבעה. "כמו בבה," חשבתי לעצמי.

ואז נפתחה הדלת מאחורינו, וקול מפר נשמע: "ציבי, תראי מה אמא הביאה לך..."

הסתובבנו וכמעט התעלפנו.

אמא של ציבי הייתה "מירה המעבירה".

!!!

עמדנו כך, תשע בנות מול מירה, ולא ידענו מה אנחנו עושות עם עצמנו.

"מנין ידעתן שהבת שלי מאשפזת כאן?" שאלה מירה המעבירה.

"ל...ל...א ידענו. הגענו לכאן במקרה," שמעתי את עצמי אומרת.

"מענין מאד," אמרה 'מירה המעבירה', "עשר בנות מהשכונה מגיעות במקרה בדיוק לבת של האשה שהן מכנות 'מירה המעבירה'."

"אבל מירה," אמרתי, "באמת הגענו לכאן במקרה. רצינו להגיע לזהבי, ו... וחבורת הפזי... כלומר... הבנות מהצד השני... של הרחוב... חסמו לנו את הדרך, אז רצינו לעשות קצור ולהגיע מכאן... ואז..."

"הבנתי, אמרה מירה המעבירה, "החלטתן להעביר את המריבות שלכן לכאן. למקום הכי עצוב בעולם. המקום שבו יושבים אנשים במשך שנים ולא מניעים אבר. למקום שבו אנשים מוכנים להבטיח שיהיו צדיקים וטובים ולא ירעו לאיש - ובלבד שיהיו בריאים. בדיוק לכאן הגעתן כדי לריב???"

השפלנו את עינינו בבושה. היא כל כך צדקה, מירה המעבירה.

"כעת, לכו תבקרו את זהבי, או תחזרו לרחוב הנורא הזה, למריבות הטפשיות שלכן. חכו שם בפביש כדי שאבוא ותוכלו לצחק עלי."

כמה מהפנות הסתובבו כדי ללכת, אף אני חשתי שאין זה הדבר הנכון לעשותו.

"מירה, שמעתי את עצמי אומרת. "לא ידענו שיש לך בת חולה. בכלל לא ידענו שיש לך ילדה. ספרי לנו מה קרה לבת שלך."

מירה הביטה בי במבט ארוך. שנים לא דברו אליה. ואם
דברו, היתה זה תמיד עם בדל של זלזול. בקולי לא היתה זלזול,
כי אם להפך.

מירה שתקה שתיקה ארוכה ומעיקה. נכר היתה שהיא
מתלבטת בינה לבין עצמה.

"לא תמיד הייתי 'מירה המעבירה', החלה פתאום לספר.
"לפני עשרים שנה, כשהתחתנתי, הייתי אשה מכשרת
ומצליחנית. היתה לי כשר ארגון, עבדתי והשתפרתי יפה מאד.
שנתיים לאחר החתונה נולדה בתי הבכורה, שירי. היתה זה היום
המאשר בחיי. שנתיים אחריה נולדה ציבי. היינו משפחה קטנה
ומאשרת. שתי בנותי היו כל עולמי.

"עד שהגיע האסון הנורא. היתה זה בשעת צהרים. ציבי
שחקה בכדור על המדרכה. הכדור נשמט אל הכביש, וציבי
רצה אחריו. בעלי רץ אחריה כדי להחזירה - ואז באה מכונית
ופגעה בשניהם.

"בעלי נפטר מפצעיו, וציבי... אתן רואות בעצמכן,
שוכבת כאן מאז ללא נוע. גופה כמעט לא נפגע. אבל מזה..."

מִירָה נֶאֱנָחָה עֲמֻקּוֹת, "מִחָה אֵינוֹ מְגִיב. אַרְבַּע עֶשְׂרֵה שָׁנִים אָנִי
מְגִיעָה לְכָאן וְרוֹאָה אֵיךְ הִבַּת הַמְתוּקָה שְׁלִי גִדְלָה וְהוֹלֶכֶת,
וְאֶפְלוּ אֵינָה יוֹדַעַת עַל כֶּף. אָנִי מְדַבֶּרֶת אֵלֶיהָ כָּל הַזְמָן, וְרַק
לְפַעֲמִים אָנִי רוֹאָה אֵיזוֹ דְּמָעָה קִטְנָה, דְּמָעָה שְׂגוֹרָמֶת לִי לְקוֹוֹת
שְׁאוּלֵי יוֹם אֶחָד הִיא תָּשׁוּב אֵלַי...

"מֵרֵב צֶעַר הִתְחַלֵּתִי לְהַזְנִיחַ אֶת עֲצָמִי, הִתְחַלֵּתִי לְהִתְנַהֵּג
כְּמִי שְׂדַעְתָּה נְטֻרָפָה עָלֶיהָ. רָצִיתִי לְבָרֵחַ מִהַצָּעַר שְׁלִי - וְזוֹ
הַדֶּרֶךְ הִיחִידָה שְׂמָצָאִתִּי. בְּגִלְל הַבְּרִיחָה שְׁלִי מֵעֲצָמֵי הַזְּנֻחָתִי
קָצַת אֶת שִׁירִי, הִבַּת הַבְּרִיאָה הִיחִידָה שְׁנִשְׁאָרָה לִי בְּעוֹלָם. וְיוֹם
אֶחָד פָּשׁוּט בָּאוּ וְלָקְחוּ לִי אוֹתָהּ. לֹא הִבְנַתִּי מְדוּעַ. אַחֲרֵי כִּמָּה
שָׁעוֹת שְׁשִׁירִי הִיָּתָה חֲסֵרָה לִי, הִתְחַלֵּתִי לְחַפֵּשׂ אוֹתָהּ, וְאִז
הִסְבִּירוּ לִי שְׁשִׁירִי נִמְסְרָה לְאִמּוֹן, וְשׁוֹב לֹא אֶרְאֶה אוֹתָהּ
לְעוֹלָם.

"הִתְחַלֵּתִי לְהִשְׁתּוֹלֵל וְלִבְכּוֹת שְׁיַחְזִירוּ לִי אוֹתָהּ, הִבְטַחְתִּי
שְׂאֲצֵא מִהָעֶצֶב שְׁלִי וְאֶהְיֶה הָאִמָּא הַכִּי טוֹבָה בְּעוֹלָם, אֵךְ הֵם
אָמְרוּ שְׂמֵאֲחֶר מְדִי.

"התרוצצתי בין משרדי ממשלה שונים, כדי לנסות לבטל את רע הגזרה - אך ללא הועיל. התחלתי להבין שאבדתי את כל עולמי.

"יום אחד, כאשר חזרתי מאחת הועדות העוסקות בנושא אמוץ, הבטתי מבער לחלון האוטובוס וראיתי בעצב את האנשים הרבים ההולכים עם ילדיהם ברחוב. כל כך רצייתי להיות כמותם, ופתאום...

"ראיתי את שירי.

"היא הלכה יד ביד עם אשה. זהיתי אותה בנדאות. היא פשוט חלפה מול עיני ואפלו לא הסתכלה על האוטובוס.

"קמתי וצעקתי: 'נהג, תעצר!' אך הוא אפלו לא ענה. צרחתי עליו: 'עצר, הבת שלי למטה!' הוא נבהל ועצר מיד. ירדתי במהירות והתחלתי לרוץ לעבר המקום שבו ראיתי את שירי.

"אבל היא כבר לא הייתה שם.

"התחלתי לחפש אחריה בבתים, בחצרות וברחובות הסמוכים, ולא מצאתי.

"בְּלִילָה חֲלַמְתִּי עַל שִׁירִי וְעַל צִיבִי. הִתְחַלַּתִּי לִפְחַד שְׁמָה
שְׁקָרָה לְצִיבִי יְקָרָה חֲלִילָה לְשִׁירִי. חֲלַמְתִּי שֶׁהִיא עוֹבֶרֶת כְּבִישׁ
וְאֵינָה מִסְתַּכֶּלֶת לְשִׁמְאָל וּלְיָמִין. חֲלַמְתִּי שֶׁהִיא עוֹבֶרֶת בֵּין שְׁתֵּי
מִשְׁאִיּוֹת וְאֵינָה מִבְּחִינָה בְּמַכּוֹנִית שׁוֹעֵטָת. אֲנִי חוֹשֶׁבֶת
שֶׁחֲלַמְתִּי עַל כָּל הַסִּכָּנוֹת הַקִּיּוּמוֹת בַּדְּרָכִים – כָּאֵלוֹ הֵן קוֹרוֹת
לְבֵת שְׁלִי, וְאֲנִי אֵינִי יְכוּלָה אֲפֹלוֹ לְהִזְהִיר אוֹתָהּ.

"קִמְתִּי וְהִתְפַּלֵּלְתִּי לְשִׁלּוּמָהּ, מִכִּיּוֹן שֶׁיִּדְעֵתִי שֶׁ' בְּשָׂמִים
יִוָּדַע הֵיכָן הִיא. הִתְפַּלֵּלְתִּי שֶׁיִּשְׁמַר עָלֶיהָ בְּשִׁבְלִי.

"כִּךְ עָבְרוּ שְׁבוּעוֹת וַחֲדָשִׁים, וְרָאִיתִי שֶׁאֵינִי נִרְגָּעָת.
הִחֲלַטְתִּי לְנִסֵּעַ שׁוֹב לְמָקוֹם שֶׁרָאִיתִי אוֹתָהּ בּוֹ, גַּם כְּדִי לְחַפֵּשׁ
אוֹתָהּ וְגַם כְּדִי לְשַׁמֵּר שֶׁלֹּא יְקָרָה לָּהּ מִשְׁהוּ.

"חֲזַרְתִּי לְמָקוֹם שֶׁבּוֹ רָאִיתִי אוֹתָהּ. לְשִׁכּוּנָה שְׁלָכֶם. וּמֵאֵז,
בְּמִשְׁךְ שְׁתֵּים עָשָׂרָה שָׁנִים, אֲנִי מִחְפֶּשֶׁת אֶת הַבֵּת הָאֲהוּבָה שְׁלִי,
מִנְסָה לְחַקֵּר וּלְשַׁאֵל הֵיכָן הִיא, וּבִעֲקָר לְדַאֵג שֶׁהַנְּהָגִים
שֶׁמְגִיעִים לְאֶזְזוֹר יִפְחַדּוּ מֵאִיזוֹ אִשָּׁה שֶׁתַּעֲצֹר לָהֶם אֶת הַתְּנוּעָה
בְּכָל פַּעַם שֶׁנֶּהֱגָה יַעֲזוּ לְנִסֵּעַ בִּפְרָאוֹת, אוֹ יִסְרֹב לַעֲצֹר לִילָדִים
הַמְעַנִּינִים לַעֲבֹר בְּמַעֲבַר הַחֲצִיָּה.

"אתן מכירות אותי כ'מירה המעבירה', איזו אשה משגעת שמתקוטטת עם נהגים ועם ילדים, ומזהירה את כלם מפני הכביש המפחיד, ואינכן יודעות דבר על התאונה הנוראה שהרגה את בעלי, הפכה את בתי מילדה מקסימה לצמח, והפרידה ביני לבין בתי השניה."

"אבל... מירה..." שמעתי את עצמי אומרת, "מדוע לא ספרת לנו מעולם את הספור הזה?"

"לא רק ספרתי, אמרה מירה, 'זעקתי את הספור הזה אל ילדי השכונה מדי יום בדרפי שלי, אך הם רק לעגו לי. אני מאשימה אותם. ילדים הם ילדים - ומדוע שיתיחסו לאשה מוזרה שצועקת עליהם?"

שקט השתרר. כלנו בכינו חרש. הבטתי לכוון מטת החולה, ונדמה היה לי שאני רואה דמעה גדולה מתגלגלת במורד לחייה - ואולי היתה זו דמעתי שלי?

זמן רב חשבתי שעלי לעשות מעשה מסים, וכעת ידעתי שזה הזמן לעשותו. "אני חושבת שהגיע הזמן שנפסיק לריב בינינו," אמרתי. "תראו אילו צרות אנשים עוברים. תראו

בְּאִיזָה מָצַב יְלָדִים אַחֲרִים נִמְצְאִים, וְאַנְחֵנוּ רַבּוֹת וּפּוֹגְעוֹת זֶה בְּזֶה. לֹא הָיִינוּ צְרִיכוֹת לְהֵאֱשִׁים אֶתְכֶן, "אִמְרָתִי וְהוֹסַפְתִּי: "אֲנִי מִתְנַצֵּלָת בְּשֵׁם תְּכֵרוֹתִי וְרוֹצָה שְׁתִּבּוֹאוּ אֶתְנוּ לְבַקֵּר אֶת זֶהבִי."

הַבְּנוֹת הִנֵּהנּוּ בְּמִבְּוֶכָה. נֶפֶר הָיָה שֶׁהֵן שְׂמֵחוֹת לְהַפְסִיק אֶת הַמְּרִיבָה הַמְּטַפֶּשֶׁת הַזֶּה.

הִלְכְּנוּ בְּשֶׁקֶט אֶל הַמָּטָה שֶׁל זֶהבִי. הִיא הִיָּתָה עֲרָה, אֵךְ מִבֶּט עֵינֶיהָ הָיָה כָּבוֹי. זֶהבִי נִפְגָּעָה בְּרֹאשָׁהּ, וְהָרוּפְאִים עָדִין לֹא הָיוּ בְּטוֹחִים מָה יַעֲלֶה בְּגוֹרְלָהּ.

שְׁתַּקְּנוּ בְּמִבְּוֶכָה. יְלָדוֹת אֵינָן יוֹדְעוֹת מָה לוֹמַר בְּנִסְבּוֹת שְׂכָאָלָהּ.

לְאַחַר מִסְפַּר דִּקְנוֹת מְבִיכוֹת הִתְחִילוּ כָּמָה בָּנוֹת לְהִתְלַחֵשׁ. יִדְעָתִי שְׂפָכָה זֶה לֹא יָכוֹל לְהִמָּשֵׁךְ.

נִגְשָׁתִי אֶל מִטָּתָהּ שֶׁל זֶהבִי וְאִמְרָתִי בְּקוֹל רֹם: "זֶהבִי לֹא יִכּוֹלָה לְדַבֵּר, אֲבָל הִיא שׁוֹמֵעַת. אֲזַי כִּדְאִי שֶׁנִּשְׁתַּף אוֹתָהּ בְּשִׂיחָה שְׁלֵנוּ."

התחלנו לספר לה על המצוד שהמשטרה עורכת לגלוי
הנהג הדורס, על כך שהתושבים מבקשים מהעירייה לשלם פסי
האטה, ועוד חדרשות מהשכונה. נראה היה שעירייה נעשות
פחות כבדיות. נפר היה שהיא שומעת מה שאנחנו מדברות.

שושי הציעה: "אולי הגיע הזמן שנאבק יותר במה
שנעשה בכביש?"

"מה אנחנו כבר יכולות לעשות?" שאלה שרית.

"מה לא?" אמרה דיני מניה וביה, "אנחנו יכולות לגרם
שנהגים יפסיקו לנסע אצלנו בצורה מטופת."

"איך בדיוק?" ברה שרית.

"לא יודעת... אבל... אפשר."

"אם תלכו בדרך שלי - תראו איך כל הפעיות באות על
פתרונן," שמענו את קולה של 'מירה המעבירה'.

כלם הביטו בה - אף אני עקבתי אחר תגובתה של זהבי.
נפר היה שהיא ממש מסקרנת לשמע מה יש למירה לומר.

במשך חצי שעה גוללה מירה את תכניתה למגור תאונות

הַדְרָכִים בְּרוּחַב הַסּוֹאֵן שְׁלָנוּ, וּבְסוּפוֹ שֶׁל דְּבַר הַיִּינוּ כָּלָנוּ
מִשְׁלֵהבוֹת מִמֶּשׁ.

"מִדּוּעַ לֹא חֲשַׁבְתָּ עַל כֶּךָ קֹדֶם?" שָׁאַלְתִּי.

"חֲשַׁבְתִּי וְעוֹד אֵיךְ," אָמְרָה מִירָה הַמַּעֲבִירָה, "אֲכַל אֲתָן
לֹא רָצִיתָן לִשְׁמַע אוֹתִי. נִהְיִיתִי סֵתֶם אַחַת שְׁכָלָם צוֹחֲקִים
עָלֶיָּהּ."

"הוֹ, מִירָה, אֲנִי מִמֶּשׁ מִתְנַצֵּלָת," אָמְרָתִי, וְכָל הַבָּנוֹת עָשׂוּ
כְּמוֹנִי.

מִירָה הַמַּעֲבִירָה עֲזָבָה אֶת הַחֹדֶר, וְאֲנִי הִתִּישְׁבֹּתִי לִיד זֶהבִי
וּסְפָרְתִי לָהּ אֶת הַסּוֹד שֶׁל מִירָה הַמַּעֲבִירָה, עַל הַיִּלְדָּה הָאַחַת
שֶׁנִּפְצְעָה קָשָׁה בַּתְּאוּנָה וְהַשְׁנִיָּה שֶׁנִּלְקְחָה מִמֶּנָּה לְאֻמוּץ. עֵינֶיהָ
שֶׁל זֶהבִי הִתְמַלְאוּ דְמָעוֹת.

"אֲנִי מַצִּיעָה שְׁנֵהפֹךְ לַחֲבוּרָה אַחַת," אָמְרָה שׁוֹשִׁי.

"הַפְּתוּדָנוֹת אוֹ הַפְּזִיזוֹת?" שָׁאַלְתִּי.

"לֹא זֶה וְלֹא זֶה," אָמְרָה שׁוֹשִׁי. "אֲנִי מַצִּיעָה אֶת הַשֵּׁם
'חֲבוּרַת זֶהב"י'. זֶה מִתְאִים גַּם מִפְּנֵי שֶׁהַחֲבוּרָה הוֹקְמָה בַּחֹדֶר

החולים של זהבי, וגם מפני שזהב"י הם ראשי תבות של
 'זהירות בדרךכים'."

"ומה זה היו"ד?"

"עשר בנות החבורה, אמרה שושי.

"אבל אנחנו רק תשע."

"ואת מירה שכחת?"

נפרדנו מזהבי בהבטחה שנשוב עם החדשות.

למחרת היתה השכונה כמרקחה. שושי, שישיבה ערב קדם
 לכן עם הוריה, נסחה פרוזים נגד ההפקרות בפביש ושכפלה
 אותם, ויחד אתה עברנו מבית לבית וחלקנו את החמר.

למחרת בשעה שמים נחסם הכביש על ידי מאות מתושבי
 השכונה המבגרים, שנשאו שלטים בידיהם - "יצבו פסי
 האטה", "יתקן רמזור". אנחנו הלכנו וחלקנו לילדים חמר
 הסברתי בנושא זהירות בדרךכים, ובקשנו בפתה לומר תהלים
 לרפואתה של זהבי.

הפקק שנוצר היה אדיר. בתוך כמה דקות הגיעו שוטרים

ונציגי עירייה ששמעו את דרישות המפגינים והבטיחו (שזה דבר שהם יודעים לעשות טוב למדי) לסדר את הענין.

נציגי המפגינים הודיעו, כי עד שלא יתקנו פסי ההאטה, יסדרו התושבים בעצמם את האטת התנועה.

ביום שלמחרת היתה מהומה גדולה עוד יותר, ובסופו של דבר נאלצו השוטרים להודיע לתושבים, כי עליהם לפנות את הכביש. התושבים ציתו והתפזרו, אך ילדה אחת נשארה להסתובב בכביש.

"ילדה, את מוכנה לזוז?" צעק לעברה השוטר.

הילדה המשיכה להסתובב.

כמה שוטרים החלו לרוץ לכוון שלה, אך התושבים התחילו לצעק: "היא אוטיסטית! היא לא מבינה מה אתם רוצים ממנה!"

היתה זו גילי, ילדה שנולדה אוטיסטית. אוטיסטים הם ילדים שאינם יכולים לתקשר עם סביבתם.

השוטרים נגשו אליה בעדינות, והיא הסכימה ללכת אתם.

פתאום היא נכנסה לאחת הנידות, נטלה את המיקרופון, וכלנו שמענו אותה אומרת משפטים חסרי פשר: "מ-543", "מ-664", "מ-54", "מ-654", "מזרחי 0968767", "ליין 20984849", "שם טוב 40958439", "ריבן 798574398", "מ-843", "מ-56..."

"אתם שומעים אותה?" אמר שוטר אחד. "אני בהלם."
 "אתה לא צריך להיות בהלם," הסביר לו אחד התושבים.
 האוטיסטים חיים בתוך עצמם. הם תמיד מדברים בהברות חסרות פשר.

"איזה חסרות פשר בראשך?" אמר השוטר, "אתה לא שם לב? היא קוראת את כל מספרי הנידות שהיו כאן בארוע, וגם את מספרי התגים של השוטרים שהשתתפו כאן בהפגנה. זה פשוט מדהים. היא זוכרת את זה בעל פה."

"מ-89, יוסיפוב - 4834387", "מ-7214, שליכר - 74373298..."

"אני יוסיפוב," אמר השוטר. "נתראו את המספר שלי - 4834387. הילדה הזו פשוט גאונית."

כָּלֵנוּ הָיינוּ הַמוֹמִים. נִילִי הָאוֹטִיסְטִית הִיתָה חֶלֶק בְּלִתִּי
נִפְרָד מִהַשְׁכּוֹנָה שֶׁלֵּנוּ, וּפִתְאוֹם מִתְגַּלֶּה אֶצְלָה כָּזֶה כְּשֶׁרוֹן. זֶה
הָיָה מִדֵּהִים.

נִילִי סִימָה לְשֹׁדֵר אֶת כָּל מִסְפְּרֵי הַשּׁוֹטְרִים וְנִידוּתֵיהֶם,
וְהִקְהֵל הַתַּפְזֹר אֵט אֵט.

וְלִי הַחֵל לְצִמְחַ רַעֲיוֹן קָטָן.

"בּוֹאוּ גֵלְדִּי לְאִמָּא שֶׁל נִילִי, נִשְׁאַל אוֹתָהּ אֵיפֹה הִיתָה נִילִי
כֹּאֲשֶׁר זָהָבִי נִדְרָסָה," אָמַרְתִּי.

"מָה זֶה חָשׁוֹב אֵיפֹה..." הִתְחִילָה שׁוֹשִׁי לֹמֵר וּפִתְאוֹם
הִבִּינָה: "זֶה רַעֲיוֹן אֲדִיר," אָמְרָה. "אִם נִילִי רָאָתָה אֶת הַמְּכּוֹנִית,
הִיא בְּנֹדָאִי יוֹדַעַת אֶת הַמִּסְפָּר."

הִלְכְנוּ אֶל בֵּיתָה שֶׁל נִילִי. נִקְשְׁנוּ עַל הַדֶּלֶת. אִמָּא שֶׁל נִילִי
פִתְחָה. עַל פָּנֶיהָ נִכַּר הָיָה, שֶׁהִיא מִפְתַּעַת לְרֹאוֹת שִׁילְדוֹת בָּאוֹת
לְבַקֵּר אֶת בָּתָהּ.

סִפְּרָנוּ לְאִמָּא שֶׁל נִילִי אֶת מָה שֶׁהִתְרַחַשׁ בְּכַבִּישׁ לְמִטָּה.
"יֵשׁ לָהּ זְכָרוֹן מִדֵּהִים. אִם רַק רָאָתָה אֶת הַנֶּהָג שֶׁדָּרַס אֶת זָהָבִי
- הִיא בְּנֹדָאִי יוֹדַעַת אֶת מִסְפַּר הָרֶכֶב."

"אין בעיות, בואו ננסה לשאל אותה."

נכנסנו לחדרה של נילי. היא ישרה על פסא ובהתה
בתקרה. אמא שלה אמרה: "הגיעו אליך חברות," אך נילי
אפלו לא העיפה בנו מבט.

"אני מתקשרת אתה על ידי המחשב," אמרה אמא של
נילי, הפעילה את המחשב ולאחר מכן שאלה:

"את מכירה את זהבי?"

"לא יודעת."

"את מכירה את איטה?"

"לא יודעת."

"את מכירה את שושי?"

"לא יודעת."

"היא לא מכירה אותנו," אמרתי.

"חפי בסבלנות," אמרה אמה של נילי, "היא אינה חושבת

במשגים של 'הברות'. כדי לתקשר אתה צריך סבלנות."

"למי יש קוקו?"

"לילדות. לשושי יש קוקו. לנאנה יש קוקו. לנורית יש קוקו. לדוד הקטן יש קוקו, למוטי ניס יש קוקו, למירה יש קוקו, לנ..."

"בסדר, בסדר, אומרת אמא של נילי. ושואלת: "גם לזהבי יש קוקו?"
"לא יודעת."

התחלתי להבין שזה לא יהיה כל כך פשוט לתקשר עם נילי.

"נילי היתה בפביש?"

"פביש הוא שחר. שמים כרכר, אחר כך זפת, ובאים ומישרים..."

נילי פשוט צטטה מלה במלה מספר שראתה פעם על סלילת כבישים.

"מכוניות, נילי..."

"מכונית היא מכשיר ממנע שנועד להסיע אנשים ממקום למקום."

"לא הולך."

"תנסי מכונית כחלה."

"כחל הוא צבע ממשפחת השחר. פאשר מערכים כחל

עם..."

הבנתי שפך זה לא ילך. כדי לדובב את נילי, צריך להכנס
לראש שלה. הלכתי למרפסת והבטתי במקום התאונה. נסיתי
להביט כילדה שאינה יודעת להבין את הנעשה סביבה - אך
רואה הכל בברור. הבטתי והתחלתי לשחזר את התאונה.
הבנתי שהיא צריכה למצא משהו שאינו כתוב במלון. תחושה,
פאב, רחמים. אולי רחמים. האם אוטיסט מסגל לחוש רחמים?
האם מסגל הוא לחוש?

רצתי אל קבוצת הבנות שנפתה לדובב את נילי.

"מכונית עושה פאב?"

"מכונית כחלה עושה פאב. נוסעת, לא עוצרת. ילדה
מקבלת מכה. לנילי פאב שילדה מקבלת מכה ממכונית כחלה.
יש גירות מאחורה של מכונית כחלה וכתוב 32-756-70."

"כל הכבוד, נילי!" צעקתי וחקתי את נילי.

נילי המשיכה לבהות במסך. "כואב לנילי שילדה נופלת ממכונית כחלה עם נירות מאחורה וכתוב 32-756-70."

הודינו לנילי ולאמה, לא לפני שרשמנו את המספר. לאחר מכן טלפנו אל מחלקת התנועה במשטרה ומסרנו את השם. בתוך יום אתר ונעצר הנהג שדרס את זהבי.

לאחר מאבק שארך שבוע ימים, התקנו ברחוב שלנו פסי האטה ורמזור. לפתע נראה הרחוב שלנו אחר לגמרי. מכוניות נסעו באטיות בגלל פסי ההאטה. תודות לרמזור, שוב לא נאלצו הילדים לחכות לחסדיהם של הנהגים.

אף מישהו אחד נותר בצד. בעצם מישהי. מירה המעבירה.

פתאום לא היה בה צרך. הרמזור עשה את כל מה שהיא עשתה במשך השנים. בתחלה עוד הייתה מגיעה, אף אט חדרה מלהגיע - ולבסוף לא ראינו אותה בכלל.

זֶהבִי הִיְתָה מְאֻשָּׁפֶזֶת עֲדִין בְּבֵית הַחֹלִים. הָרוֹפְאִים אָמְרוּ
שֶׁתְּקוּפַת הָאֻשָּׁפוֹז יְכוּלָה לְהִגִּיעַ לַחֲצִי שָׁנָה. הֵינּוּ מְגִיעוֹת
לְבָקֶר אוֹתָהּ מְדֵי שָׁבוּעַ וּמִבְחִינוֹת בְּהִתְקַדְמוּתָהּ.

יוֹם אֶחָד הִחְלַטְנוּ לְהִגִּיעַ לְבָקֶר אֶצֶל בִּתָּהּ שֶׁל מִירָה
הַמַּעֲבִירָה. חִפְשָׁנוּ אֶת חֲדָרָהּ. בִּתְחִלָּה הִסְתַּבֵּכְנוּ, אָךְ לְבִסּוֹף
מָצָאנוּ אֶת דִּלָּת הַחֲדָר. נִקְשְׁנוּ קִלּוֹת וּפְתַחְנוּ אֶת הַדִּלָּת.

בַּחֲדָר עֲמָדָה נִעָרָה. הַכְּנִיסָה הַפְּתֹאוּמִית שֶׁלָנוּ הִבְהִילָה
אוֹתָהּ, וְהִיא הִשְׁמִיעָה קְרִיאַת פֶּחֶד.

נִכְנָסְנוּ וְתַפְסָנוּ מְקוֹם סְבִיב מִטָּתָהּ שֶׁל צִיבִי, הִבַּת שֶׁל
מִירָה הַמַּעֲבִירָה.

הַנִּעָרָה נִרְאָתָה מִמָּשׁ נִפְחָדָת. "מִי אַתָּן?" שָׁאַלָה.

"וּמִי אַתָּ?" הִחְזַרְנוּ בִּשְׁאֵלָהּ.

"אֲנִי ... אֲנִי ... אֲנִי..."

"אַתָּ מָה?"

"אֲנִי, כְּלוּמֶר, צִיבִי הִיא..."

"צִיבִי הִיא מָה?"

"ציבי היא אחותי, אמרה סוף סוף הנערה.

"כלומר את הבת של מירה הפ... של מירה?"

"אני... זאת אומרת, אני בינתיים רוצה להכיר את אחותי.

זהו."

"אני לא מבינה, אמרתי, "איפה היית כל השנים? את

יודעת כמה חפשו אותך???"

"לפני שבועים מלאו לי שמונה עשרה. תמיד ידעתי שאני

ילדה מאמצת. יש לי המון כעס בלבי על אמי שנטשה אותי.

האמת היא, שבכלל לא רציתי לפתח את תיק האמוץ ולדעת

מי היא. אבל בגלל ציבי..." הנערה החלה לבכות, "בגלל ציבי

כן פתחתי." היא פנתה אל ציבי ששכבה ללא תנועה והחלה

ליבב. "התגעגעתי אליך, ציבי, כל השנים. לא שכחתי אותך

אף לא לרגע אחד. כאשר מלאו לי שמונה עשרה, נגשתי אל

רשות האמוץ ובקשתי לדעת רק דבר אחד - היכן אחותי.

אמרו לי שאת כאן, ובאתי. ומה אני רואה - אינך יכולה להכיר

אותי! כל כך עצוב לי. חשבתי שאם אמי אינה רוצה בי -

אולי אֲחוֹתִי כֵּן, אֵךְ גַּם אֶת אֵינֶךָ יְכוּלָה לְרַצּוֹת בִּי, אֶת לֹא
שׁוֹמֵעַת אוֹתִי אֶפְלוּ..."

כָּלֵנוּ בְּכִינוּ. הָיוּ אֱלֹה מְלִים כּוֹאֲבוֹת וּמַעֲצִיבוֹת. הִתְכַּנְּסֵנוּ
כֹּל אַחַת בְּתוֹךְ עֲצָמָה. לֹא הִבְטָנוּ זֶה בְּזֶה, עַד שֶׁשָּׁמַעְנוּ מִיֵּן קוֹל
חֲרִישִׁי מִכּוּוֹן הַמָּטָה שֶׁל צִיבִי.

הִסְתַּכְּבְּנוּ לְשֵׁם בְּמַהֲרֹת. צִיבִי נִעְנְעָה אֶת רֹאשָׁהּ לְכָאן
וּלְכָאן כְּמַתְפַּלֵּלָה. עֵינֶיהָ הָיוּ רְטֹבוֹת מִדְּמָעוֹת. לֹא הָאֵמְנוּ
לְמַרְאֵה עֵינֵינוּ. צִיבִי, שֶׁלֹּא נָעָה זֶה שָׁנִים. צִיבִי, שֶׁאֵינָה מְבִיעָה
רְגָשׁוֹת מְזֵה שָׁנִים – מִתְנוּעוֹת רֹאשׁ צְבָרָה תְּאוּצָה וְהִצְלִיחָה
לְהִתְיָשֵׁב. הִיא פָּרְשָׁה אֶת יָדֶיהָ וְכִמּוֹ רְמָזָה לְשִׁירִי לְהִתְקַרֵּב
אֲלֶיהָ. שִׁירִי עָשְׂתָה זֹאת, וּשְׁתִּיחֵן הִתְחַבְּקוּ וּבָכוּ.

הִתְקַרְבְּתִי אֶל שִׁירִי, נִגַּעְתִּי בְּכַתְפָּהּ וְאָמַרְתִּי: "שְׁתַּדְּעִי לָךְ
שְׂאֵמָא שְׁלָךְ בְּכָלֵל לֹא נִטְשָׁה אוֹתָךְ. לְקַחוּ אוֹתָךְ מִמֶּנָּה... "

שִׁירִי הִסְתַּכְּבָה אֵלַי בְּתַקִּיפוֹת. "זֶה לֹא נָכוֹן. רְאִיתִי אֶת
חֲתִימָתָה. הִיא חֲתָמָה שֶׁהִיא אֵינָה רוֹצָה בִּי."

"הָאֵמִינִי לִי, שִׁירִי. הִיא הִיָּתָה בְּמַצָּב קָשֶׁה מְאֹד בְּעֻקְבוֹת

הפציעה הקשה של ציבי. היא לא ידעה מה נעשה אתה, והם
החתימו אותה... היא חפשה אחריך כל השנים, האמיני לי."
שירה נתנה בי מבט מבטל. "את סתם ממציאה. מניין לך
שהיא חפשה אחרי?"

ואז ישבנו וספרנו לה את כל מה שעשתה אמא שלה
בשנים האחרונות כדי למצא אותה. הכל ספרנו, חוץ מדבר
אחד. לא ספרנו לה על הכנוי שהצמדנו לאמא שלה - "מירה
המעבירה".

כשסימנו לספר, היא נראתה מרגשת מאד. "אני כל כך
שמחה שזה כך. כל חיי חשתי תחושת עלבון בגלל המחשבה
שאמי לא רצתה בי. כעת אני ממש מצפה לראות אותה..."
היא לא הספיקה לגמר את המשפט - ומירה המעבירה
נראתה בפתח...

האם ובתה - נפגשו סוף סוף,

וחבורת זהב"י - השיגה את כל מטרותיה.

